

nu dette Lovforslag, hvis Hovedbestemmelser ganske slutter sig til Loven af 1906, og som altsaa bestemmer, at alle Krigsdeltagere fra Aaret 1864 skal modtage en aarlig Hædersgave paa 100 Kr.

Som den Dag, fra hvilken Hædersgaven saa at sige løber, er bestemt den 15. Februar 1914. Krigens Udbrud faldt jo i de første Dage af Februar, og der vil ikke let kunne være Tale om at vælge en tidligere Dato. Naar man skal vælge enten den 1. eller den 15. Februar, vil det naturlige og rimelige være at vælge den 15. At vælge den 1. Februar vilde ogsaa af den Grund være vanskeligt, at en saa mangedobbelt Udbetaling ikke let kunde besørges den 1ste i Maaneden — det drejer sig om ca. 20,000 Personer — hvor saa megen anden Ekspedition finder Sted. Dernæst er det bestemt i Lovforslaget, at Udbetalingen finder Sted forud. Ærede Medlemmer vil huske, at da Loven af December 1906 blev vedtaget, var der hos dem, der skulde modtage Hædersgaven, Usikkerhed om, hvorvidt Udbetalingen fandt Sted forud eller bagefter. Her er det altsaa i Lovforslaget angivet, at Udbetalingen finder Sted forud. Selve Hædersgavens Modtagelse er gjort uafhængig af alle andre Forhold end dette, at den paa-gældende Person har deltaget i Krigen, er altsaa ikke afhængig af Trang eller Indfødsret eller hvilke andre Betingelser der kunde tænkes. Under Behandlingen af Lovforslaget i 1906 rejstes — saa vidt jeg erindrer fra socialdemokratisk Side — det Spørgsmaal, om Hædersgavens Modtagelse ikke skulde gøres afhængig af Trang, men man kunde ikke gennemføre dette, og ved den endelige Vedtagelse af Loven her i Tinget stemte alle Partier for Loven. Man vil vist ogsaa fra alle Sider erkende, at det vilde være ganske urimeligt at indføre Understøttelsesprincippet nu og altsaa gøre Loven fra 1906 og den Lov, man forhaabentlig snart vedtager her i Tinget, forskellige. Naar man ikke den Gang indførte dette Princip i Loven, vilde det være umuligt nu at gøre det overfor Krigsveteranerne fra 1864. Derimod rejser der sig et andet Spørgsmaal: om der ikke kunde være nogen Rimelighed i at bestemme, at de, der en Gang har modtaget Hædersgaven, ikke nu kan modtage den paa ny. Derfor kunde naturligvis tale den Omstændighed, at det i og for sig var det, at en Mand havde udsat sit Liv for Fædrelandets Skyld, der gjorde ham fortjent til Hædersgaven, og at det ikke kunde anses for at være en større Ting,

at det var sket i to Krige, end at det var sket flere Gange i samme Krig. Ministeriet har imidlertid anset det for ret smaa-ligt at indføre en saadan Bestemmelse, som til syvende og sidst dog kun vilde komme til at gælde nogle ganske faa Personer. Man maa ogsaa kunne gøre den Betragtning gældende, at man giver en Gave for Deltagelse i Krig, og at en Person har deltaget to Gange og modtaget Hædersgave for den ene Gang, vil ikke gøre ham mindre berettiget til at modtage en Hædersgave ogsaa for den anden. Skulde Rigsdagen imidlertid anse det for en utidig Ødselhed, vil Ministeriet naturligvis paa dette Punkt kunne modtage en Ændring i Loven, men jeg vil altsaa fore-løbig ikke anbefale, at der stilles Forslag om en saadan Ændring.

Hvad det finansielle angaar, har jeg allerede ved Forelæggelsen af Finansloven nævnt, at det drejer sig om meget store Summer. Det er opgjort — men det er kun ved en Sandsynlighedsberegning —, at der af de Personer, der deltog i Krigen, endnu lever ca. 20,000. I indeværende Finansaar vil der da være at udbetale en Sum af henimod 2 Mill. Kr. og for det næste Finansaar en Sum af 1,700,000 Kr. Jeg skal ikke dvæle ved, at Summen af sig selv i de kommende Finansaar vil formindskes. Der er maaske noget ikke helt tiltalende ved i samme Øjeblik, som man giver ældre Mænd en Gave, at minde dem om, at de ikke ret længe vil kunne nyde den — og her drejer det sig om Mænd, som alle vil være over 70 Aar gamle. Den Hædersgave, man gav i 1906, beløb sig, da den var paa sit højeste, i Aaret 1907—08, til 853,400 Kr.; i 1912—13 var der bevilget 400,000 Kr., men der brugtes kun 273,900 Kr. For 1914—15 har jeg anslaaet Beløbet til 140,000 Kr., og det er sikkert ikke for lavt. Det vil sige, at denne Udbetaling svinder med omtrent 100,000 Kr. om Aaret. Deraf kan man gøre sine Beregninger med Hensyn til, hvorledes det vil gaa med den Hædersgave, som man nu forhaabentlig vil vedtage. Man vil ogsaa af disse 140,000 Kr. kunne se, hvad der i det højeste kunde være Tale om at spare ved at begrænse Hædersgaven saaledes, at de, der havde modtaget den een Gang, ikke kom med ved denne Lejlighed. Der vil desuden til Besørgelse af Arbejdet medgaa en ikke ringe Sum. Det viste sig, at der forrige Gang medgik omtrent 17,000 Kr., og da det drejer sig om mere end det dobbelte Antal Personer, maa jeg anslaa